Aşa-zisa "Vorbire în limbi"

Aşa-zisa "Vorbire în limbi"

Mărturia Noului Testament

Marcu 16.17, Marcu 16.17-18: “Şi aceste semne vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni: vor vorbi limbi noi; vor lua în mînă şerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mîinile peste bolnavi şi bolnavii se vor face sănătoşi."

În aceste versete avem misiunea cea mare pe care a dat-o Domnul Isus ucenicilor Săi (vezi şi Matei 28.18-20). El i-a trimis ca să propovăduiască Evanghelia în toată lumea. Hristos a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoşi. De aceea El a murit şi a înviat (Romani 4.25). Toţi care cred şi sînt botezaţi vor fi mîntuiţi, însă cei care nu cred vor merge la pierzare.

Celelalte lucruri amintite, scoaterea demonilor (Faptele Apostolilor 16.18), vorbirea în limbi noi (Faptele Apostolilor 2.4), luarea în mîini a şerpilor (Faptele Apostolilor 28.3-6), punerea mîinilor peste cei bolnavi (Faptele Apostolilor 3.7; 5.12) şi altele, toate acestea s-au împlinit în viaţa apostolilor. Ei au fost primii care au crezut. Dar această promisiune nu are valabilitate generală, ca fiecare creştin să o ia pentru el. Apostolii constituiau prima linie care împlineau marea misiune a Domnului. Dacă astăzi un credincios ar lua un şarpe în mînă, nu s-ar întîmpla numaidecît şi lui ca apostolului Pavel în Faptele Apostolilor 28.

Este important să vedem semnificaţia cuvintelor Domnului la sfîrşitul Evangheliei după Matei. Acolo El spune că Îi este dată toată puterea în cer şi pe pămînt şi că El vrea să rămînă cu noi pînă la sfîrşitul veacului (Matei 28.18-20). În Evanghelia după Marcu însă nu citim că prin semne şi minuni vor lucra pînă la sfîrşitul veacului. După cum am văzut, prezicerile Domnului s-au împlinit toate la apostoli aproape cuvînt cu cuvînt - şi deci toate, nu numai una sau două!

Este vorba aici de semne prin care Dumnezeu a confirmat la începutul epocii creştine, că într-adevăr propovăduirea Evangheliei s-a făcut din ordinul Lui. Aşa l-a confirmat şi pe Moise prin semne şi minuni, ca fiind slujitorul Lui în faţa lui Faraon. Scriitorul epistolei către Evrei aminteşte prin anul 60 aceste semne, în cuvintele: „Cum vom scăpa noi. dacă stăm nepăsători faţă de o mîntuire aşa de mare, care, începînd să fie vestită de Domnul, ne-a fost adeverită de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri şi felurite minuni şi prin darurile Duhului Sfînt, împărţite potrivit cu voia Sa?"' (Evrei 2.3-4).

„Limbile noi" pe care Domnul le aminteşte în Marcu 16 nu sînt noi în sensul că n-au fost încă auzite sau că ar fi fost noi celor care le auzeau, ci erau limbi străine celor care le vorbeau, erau alte limbi decît cele pe care le cunoşteau pînă atunci. Aceasta ne este arătat de cuvîntul grecesc „kainos" care înseamnă ceva nou, în sensul că nu a fost cunoscut. În greceşte mai există un cuvînt pentru nou şi anume „neos". care are însă sensul de tînăr, proaspăt. Aici însă nu este folosit acest „neos."

Faptele Apostolilor 2.4-13

Cele spuse anterior se confirmă în aceste versete (în cuvîntul „limbă"). După venirea Duhului Sfînt, ucenicii au început să vorbească în alte limbi, aşa cum le-a dat Duhul. Aceste alte limbi (versetele 8-11) sînt evident acele „limbi noi" despre care vorbeşte Domnul în Marcu 16.17. Ucenicii care ştiau de fapt numai aramaica şi greaca, vorbeau acum în puterea Duhului Sfînt aproximativ 16 limbi şi dialecte.

Se aude des ideea: ucenicii vorbeau în limba lor, însă ascultătorii auzeau fiecare în limba proprie, citîndu-se pentru aceasta versetele 6,8 şi 11 unde este vorba de auzire. În primul rînd, însă, în versetele 6 şi 11 scrie categoric că ci îi auzeau vorbind în limba lor. În al doilea rînd am citit în versetul 4 că vorbeau în alte limbi. A fost o minune de vorbire, nu de auzire.

Din aceste versete se limpezesc două lucruri:

- Celelalte limbi şi limbile noi au fost limbi care într-adevăr se vorbeau pe pămînt şi care pentru ucenici au fost nişte limbi străine, pe care nu le-au învăţat şi nu le-au vorbit pînă atunci.

- Acest dar a fost dat de la Dumnezeu prin Duhul Sfînt pentru a propovădui „lucrările mari ale lui Dumnezeu", adică lucrarea Domnului Isus de pe cruce şi urmările binecuvîntate pentru cei care cred. Rezultatul acestei predici minunate îl găsim în versetul 41: „Au fost adăugate 3.000 de suflete."

Dumnezeu a dat unor oameni neînvăţaţi, într-un mod supranatural şi duhovnicesc, capacitatea de a vorbi în alte limbi pe care nu le-au învăţat.

În aceste limbi vesteau lucrările mari ale lui Dumnezeu, care înseamnă Evanghelia. Ei au fost înţeleşi de cei prezenţi care erau necredincioşi, deoarece vorbeau în propriile lor limbi.

Ceea ce Domnul a vestit în Marcu 16.17 s-a adeverit (a devenit realitate) deja în ziua de Rusalii. Cu acestea se şi clarifică intenţia pe care Dumnezeu a avut-o cu darul de a vorbi în limbi. De aceea este greşit să înţelegi locul din Faptele Apostolilor 2 ca o particularitate unică, iar celelalte locuri să le explici altfel. Nu. Chiar locul acesta este explicaţia pentru celelalte.

Faptele Apostolilor 10.46 şi 19.6

Şi în relatarea despre mîntuirea lui Corneliu se aminteşte „că vorbeau în limbi." Corneliu fără îndoială era deja mîntuit şi născut din nou înainte de a veni Petru la el. Dar lui îi mai lipsea cunoaşterea lucrării lui Hristos săvîrşită pe cruce şi aşadar Evanghelia mîntuirii. În Efeseni 1.13 este scris că cel care a crezut cuvîntul adevărului (Evanghelia mîntuirii) va fi pecetluit cu Duhul Sfînt. Pînă atunci păgînii nu ajunseseră la cunoaşterea binecuvîntărilor hotărîte de Dumnezeu.

Acum Petru le propovăduieste Evanghelia, lucrare pentru care el însuşi a trebuit să fie învăţat (Faptele Apostolilor 10.9-17) şi astfel Corneliu şi ai săi au primit prin credinţă iertarea păcatelor pentru Numele Domnului Isus, iar Duhul Sfînt a venit peste ei (Faptele Apostolilor 10.43). Acum

au venit la credinţă şi oameni dintre neamuri (samaritenii din Faptele Apostolilor 8 şi Corneliu nu au fost israeliţi). Drept dovadă că au primit Duhul Sfînt a fost faptul că Petru i-a auzit vorbind în alte limbi. Dumnezeu a adeverit prin aceasta că iudeii şi naţiunile au fost binecuvîntate în mod egal în Hristos. Aşa cum au primit iudeii Duhul Sfînt în Faptele Apostolilor 2, l-au primit şi Corneliu cu ai săi. Aceasta adevereşte Petru în Faptele Apostolilor 11.15-16: „Şi, cum am început să vorbesc, Duhul Sfînt a căzut peste ei, ca şi peste noi la început. Şi mi-am adus aminte de cuvîntul Domnului, cum a zis: »Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duh Sfînt.«"

Vorbirea în limbi nu a fost o apariţie necesară care însoţea primirea Duhului Sfînt, fiindcă atunci trebuiau şi samaritenii (vezi Faptele Apostolilor 8) să vorbească în limbi. Era un semn că Dumnezeu nu mai făcea deosebire între iudei şi neamuri, ci atît iudeii cît şi neamurile aveau de acum încolo parte de aceleaşi binecuvîntări.

O situaţie asemănătoare a fost şi cu cei doisprezece ucenici din Efes (Faptele Apostolilor 19.1-7). Aici nu este chemat Petru sau unul din cei doisprezece ucenici ai Domnului de pe pămînt, ci Pavel, care a fost chemat de Domnul ca apostol al naţiunilor. Propovăduitorul Evangheliei slavei nu a stat în umbra apostolilor, ci pe acelaşi teren ca şi ei.

Ucenicii din Faptele Apostolilor 19 nu au primit încă Duhul Sfînt. fiindcă nici nu ştiau despre venirea Lui. Ei cunoşteau doar predica lui Ioan Botezătorul şi au fost botezaţi cu botezul lui Ioan. Un creştin este însă numai acela care are Duhul Sfînt, prin care devine un mădular al Trupului lui Hristos. Aceşti credincioşi se găseau încă pe terenul Vechiului Testament. Credinţa lor încă nu însemna că erau creştini. Ioan Botezătorul, David, Avraam, Noe etc. nu au fost creştini, ci au fost credincioşi născuţi din nou. Un creştin însă nu este numai născut din nou, ci el posedă şi Duhul Sfînt (vezi Evanghelia după Ioan 3.3-5; Efeseni 1.13; Romani 8.9b).

Acum Pavel a devenit unealta prin care Dumnezeu aducea în poziţia de creştini pe aceşti născuţi din nou: „Cînd şi-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei şi vorbeau în limbi şi proroceau" (versetul 6).

Din aceste întîmplări vedem că atît iudeii cît şi păgînii au primit Duhul Sfînt după ce au crezut. Semnul exterior de a vorbi în limbi dovedea că stăteau pe acelaşi tărîm ca cei care aparţineau acum Trupului lui Hristos pe pămînt.

Nu fiecare care a primit Duhul Sfînt a vorbit şi în limbi! La samariteni şi la temnicerul din Filipi nu se aminteşte aşa ceva. Este de aceea neînţeles faptul că mulţi fac deosebire între cele întîmplate în capitolul 2 şi cele din capitolele 10 şi 19 din Faptele Apostolilor. Aproape toţi recunosc că în capitolul 2 este vorba de limbi străine neînvăţate. Dar în capitolele 10 şi 19, acelaşi cuvînt (grecescul „glossa") să fie o vorbire în stare de extaz? Fără îndoială, în toate cele trei cazuri este vorba de o vorbire în limbi străine.

1 Corinteni 12-14

În 1 Corinteni 12-14, mai ales în capitolul 14 este scris foarte detaliat despre darul vorbirii în limbi. Adunarea din Corint era formată mai ales din păgîni care s-au întors la Dumnezeu şi apostolul le putea mărturisi că în Hristos, în toate au fost făcuţi bogaţi, în orice cuvînt şi orice cunoaştere, aşa că nu aveau lipsă de nici un dar al harului (1 Corinteni 1.5-7). Însă cu toate că au fost aşa de mult binecuvîntaţi de Dumnezeu, erau duhovniceşte într-o stare săracă. Ei s-au împărţit în grupări (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-4). Ei îngăduiau relaţii sexuale în afara căsniciei (5.1-2; 6.13-17), ei se dădeau reciproc în judecată (6.1-7) şi multe altele sînt amintite în mustrările făcute de apostol în această epistolă.

Începînd cu capitolul 12, apostolul îi învaţă despre sarcina mădularelor Trupului lui Hristos. Acolo el enumeră în versetele 8-10 şi 28 diferite daruri. Este remarcabil că în amîndouă cazurile, darurile vorbirii în limbi şi a interpretării limbilor stau chiar la urma înşirării tuturor darurilor. Vorbirea în limbi străine nu a fost un dar atît de însemnat cum era cuvîntul despre înţelepciune sau cum erau apostolii care, fiind întemeietorii Adunării, stau pe primul loc. Vorbirea în limbi a fost un dar ca semn, întocmai ca şi cel al vindecării bolnavilor. Pentru a-1 exercita nu era nevoie de o cunoaştere mare a gîndurilor lui Dumnezeu. Nici nu a fost dat pentru zidirea credincioşilor, ci ca un semn pentru cei necredincioşi, care înţelegeau aceste limbi străine.

Este de asemenea important faptul că Pavel pune în 1 Corinteni 12.29-30 întrebarea: „Oare toţi sînt apostoli? Toţi sînt proroci? Toţi sînt învăţători? Toţi fac minuni? Toţi au daruri de vindecări? Toţi vorbesc în limbi? Toţi interpretează?" La fiecare din aceste întrebări trebuie să se răspundă: nu! Pavel a arătat în acest capitol că nu toate mădularele au aceeaşi misiune şi acelaşi dar. De aceea este împotriva Scripturii, dacă se spune astăzi că fiecare poate sau trebuie să posede darul „vorbirii în limbi."

Mai trebuie explicat şi darul „interpretării limbilor" (1 Corinteni 12.10 şi 30). S-ar putea obiecta împotriva darului vorbirii în limbi: dacă este vorba numai de limbi străine pe care vorbitorul nu le-a învăţat, însă pe care le poate vorbi prin Duhul lui Dumnezeu, atunci interpretarea ar fi doar o lucrare de traducere. Aceasta însă poate să fie învăţată şi exercitată de fiecare. Pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al harului. Se trece însă cu vederea că vorbirea în limbi plus interpretarea ei este aceeaşi cu prorocirea (despre aceasta mai mult în capitolul 14). Vestea prezentată în limba străină trebuia nu numai tradusă, dar şi explicată. Cuvîntul lui Dumnezeu nu fusese încheiat (nu fusese scris în întregime), aşa că atunci se mai descopereau adevăruri noi. Dacă aceasta se întîmpla într-o limbă străină, atunci trebuia atît tradus cît şi interpretat. Pentru aceasta era folosit darul de explicare, interpretare.

În 1 Corinteni 13.1, apostolul Pavel spune: „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător." Cum am văzut, limbile în care vorbeau credincioşii erau limbi omeneşti străine. Ce vrea să spună Pavel prin „limbi îngereşti"? De aici nu putem deduce că el însuşi a vorbit în asemenea limbi (îngereşti). Pavel avea obiceiul să se dea pe el însuşi ca exemplu, cînd voia să explice ceva (compară cu 1 Corinteni 4.6; Romani 7.7-25). Aici în 1 Corinteni 13.2 adaugă: „Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa..." în versetul 9 spune: „căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte." Pavel foloseşte aici fără îndoială un caz presupus, cu ajutorul căruia el vrea să explice corintenilor, ce înseamnă lipsa de dragoste. De aceea nu se poate deduce din cuvintele lui. că el sau alţii într-adevăr au vorbit în limbi îngereşti sau chiar că „vorbirea în limbi" să fie aceeaşi cu „limbile îngereşti". Dacă recunoaştem că Pavel nu a posedat toate tainele, toată cunoştinţa şi toată credinţa, că el aici presupune cazul încă neîntîmplat, atunci şi prima propoziţie este tot o ipoteză. - La întrebarea, care sînt limbile îngerilor. nu putem să ne oprim mai mult. Însă este limpede, că şi aceste fiinţe spirituale posedă limba ca mijloc de comunicare (compară cu Isaia 6.3; Zaharia 3.4; Iuda 9).

În 1 Corinteni 14, Pavel se ocupă mai amănunţit cu vorbirea în limbi. Din acest capitol avem impresia că acei credincioşi erau aşa de încîntaţi de darurile harului, ca nişte copii de o jucărie nouă. Deosebit de tare ieşea la iveală aceasta cu ocazia vorbirii în limbi. De aceea apostolul trebuia în mod serios să-i îndrepte. Acest capitol este aşadar nu o instruire (învăţare) despre „vorbirea în limbi", ci o avertizare serioasă ca

darurile harului pe care Dumnezeu le-a dat Adunării Sale să fie folosite în mod corect.

Cum am mai văzut, darul vorbirii în limbi străine a fost dat de Dumnezeu ca semn pentru cei necredincioşi. Oamenii care auzeau în limba lor „faptele cele mari ale lui Dumnezeu", prin aceasta erau convinşi şi aduşi la pocăinţă. Aceasta este dovedit în 1 Corinteni 14.22: „Prin urmare limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi."

Acest capitol conţine încă o învăţătură importantă. în versetul 21 Pavel citează liber textul din Isaia 28.11-12: "»Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta«, zice Domnul." Din conţinutul textului din Isaia 28 reiese că Israel nu a ascultat de prorocii trimişi de Dumnezeu. Acesta a fost motivul pentru carc Dumnezeu a trebuit să vestească o judecată asupra lor prin asirieni, care vorbeau o limbă străină. Prin această lucrare Israel trebuia smerit.

Pavel redă aceste cuvinte probabil într-o legătură cu totul altfel. Nu a alungat oare atunci Israel pe cel mai mare profet al lor, adică pe Mesia? De aceea Dumnezeu a pus prin darul limbilor un semn al judecăţii peste poporul Său pământesc. care acum este pus deoparte pentru un timp. A devenit clar că Evanghelia harului care a fost vestită naţiunilor păgîne, acum se vesteşte tuturor popoarelor pământului. Dar ca şi pe vremea lui Isaia, poporul Israel în totalitatea sa nici acum nu ascultă ce spune Dumnezeu.

De exemplu, în loc să meargă în portul din Corint pentru a vesti acolo Evanghelia (folosindu-se darul vorbirii în limbi) marinarilor veniţi din mai multe ţări, corintenii se desfătau în strîngerile lor cu darul acesta spectaculos. Dar aici ei nu erau înţeleşi de nimeni. De aceea Pavel îi corectează. Tot capitolul 14 vorbeşte despre strîngerile laolaltă ale adunării din Corint, aşa cum reiese fără îndoială din versetele 4, 5, 12, 19, 23-35.

Este de înţeles că acela care vorbeşte în adunare într-o altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu. Nimeni nu o înţelege, cu toate că exercită un dar al harului dat de Dumnezeu şi poate chiar să-şi exprime taine în duh, aceasta însemnînd lucruri care pînă atunci nu au fost descoperite (1 Corinteni 14.2). Tainele în Noul Testament sînt lucruri care pînă atunci nu au fost cunoscute, dar acum sînt descoperite, înţelese numai de credinciosul duhovnicesc (compară mai ales 1 Corinteni 15.51; Efeseni 3.3-5).

Cine vorbea într-o limbă în strîngerile laolaltă ale celor credincioşi se zidea numai pe el însuşi. Este însă aceasta scopul vorbirii în Adunare? De aceea Pavel spune că cineva trebuie să şi interpreteze cele spuse, pentru ca Adunarea să obţină zidire (versetele 4,5,6,9,13). Tot aşa şi cu rugăciunea şi cu lauda într-o limbă pe care nimeni nu o cunoaşte (versetele 14-17).

Un alt argument al apostolului este indicat în legătură cu impresia făcută în Adunare de vorbirea în limbi asupra necredincioşilor.

Dacă ei nu înţelegeau aceste limbi, nu ar zice că sînt nebuni (versetul 23)? În sfîrşit, apostolul dă o indicaţie care are valabilitate şi astăzi. Epistola către Corinteni este adresată Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint şi către toţi cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos (1 Corinteni 1.2). Această indicaţie este: ..Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul; ci să fie supuse, cum zice şi legea" (1 Corinteni 14.34). Cit de uşor unii creştini trec în zilele noastre peste acest cuvînt! Mai ales cînd este vorba de aşa-zisa „vorbire în limbi", femeile au adesea un rol dominant. Însuşi acest fapt real ar trebui să conducă pe fiecare credincios la o gîndire serioasă. „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu, căci au ieşit în lume mulţi proroci mincinoşi" (1 Ioan 4.1).

Apostolul admite corintenilor în strîngerile lor vorbirea în limbi - este doar un dar al harului lui Dumnezeu - însă numai cu două condiţii: în primul rînd au voie să vorbească numai doi sau cel mult trei unul după altul şi în al doilea rînd trebuia să fie prezent şi unul care să interpreteze cele spuse. Dacă lipsea acesta, nu era permisă vorbirea cu voce tare în limbi (versetele 27-28).

Am avut o mică privire asupra celor ce spune Scriptura despre darul harului de a vorbi în limbi. Este un dar dat de Dumnezeu ca şi darul vindecării, să folosească pentru slăvirea Lui şi ca un semn pentru oameni.

Mai există astăzi vorbirea în limbi ?

O afirmaţie clară că vorbirea în limbi şi darul de vindecare nu ar mai fi în vremurile noastre nu găsim în Noul Testament. Pe de altă parte nu scrie în nici un loc că aceste daruri vor rămîne pînă la sfîrşitul epocii creştine. Poate cineva va spune că acesta nu este nici un argument! Ca răspuns, citäm un verset în care Duhul Sfînt spune categoric că anumite daruri vor continua: „Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători, pentru desăvîrşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4.11-13).

Domnul Isus vede aici Adunarea ca Trupul Lui, înaintea Lui şi anume din acel moment de cînd apostolii şi profeţii Noului Testament au pus la început temelia (Efeseni 2.20; 3.5) pînă la acel punct, cînd măsura înălţimii staturii plinătăţii lui Hristos va fi fost ajunsă. Aceasta este ţinta lucrării darurilor. Va fi atinsă vreodată această ţintă aici pe pămînt? Va exista oare aici pe pămînt vreodată o unire a credinţei şi o unire a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu la toţi creştinii?

Fiecare cititor să-şi găsească pentru sine răspunsul atunci cînd priveşte starea prezentă a creştinătăţii. Ţelul va fi atins cînd în curînd Adunarea (Biserica) va fi slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta şi va fi unită cu Capul ei în cer. Pînă în clipa aceea. Domnul Isus ca Mîntuitorul Trupului Său lucrează neîncetat prin Duhul Sfînt, prin Cuvîntul Său, dar şi prin darurile evangheliştilor, păstorilor şi învăţătorilor, pentru zidirea Trupului Său, şi anume atîta timp ..pînă vom ajunge toţi acolo ...". Nici un cuvînt despre limbi şi vindecări! Aceste daruri nu au fost date pentru zidirea Trupului, ci ca semne ale puterii şi prezenţei lui Dumnezeu. Oricine doreşte să cunoască astăzi lucrările mari ale lui Dumnezeu şi lucrarea Sa de mîntuire, poate să deschidă desăvîrşitul Cuvînt al lui Dumnezeu. El va găsi acolo tot ce are nevoie pentru mîntuirea sufletului său şi pentru o umblare după voia lui Dumnezeu.

În afară de aceasta mai există cîteva argumente foarte puternice, care dovedesc că vorbirea în limbi şi vindecarea au avut locul lor numai în vremurile de început ale Bisericii.

Cînd scriitorul vorbeşte în locul deja amintit, în Evrei 2.4 - adică la începutul anilor şaizeci ai primului secol creştin - de semne, puteri şi felurite minuni şi daruri ale Duhului Sfînt, face lucrul acesta la timpul trecut: „... în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor ..." De aici rezultă că aceste lucrări (daruri) de minuni, de care aparţine şi vorbirea în limbi, atunci aparţineau deja trecutului.

Acest gînd este confirmat în 1 Corinteni 13.8-10: „Dragostea nu piere niciodată. Prorocirile se vor sfîrşi: limbile vor înceta: cunoştinţa va avea stîrşit. Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrşit, acest „în parte" se va sfîrşi."

Dragostea dumnezeiască rămîne veşnică, fiindcă este natura lui Dumnezeu. Şi va veni o clipă cînd nu va mai fi nevoie de nici o prorocie şi de nici o cunoştinţă, atunci cînd desăvîrşirea va veni odată cu venirea Domnului Isus pentru a lua pe ai Săi acasă. Atunci nu va mai exista o „lucrare în parte", ci darurile acestea vor fi puse la o parte (se vor sfîrşi). Însă, spre deosebire de aceasta, este spus despre limbi că vor înceta." Prorociile. cunoştinţa şi tot ce este „în parte", la venirea Domnului vor fi puse la o parte, clar limbile vor înceta. Aceasta este o indicaţie că limbile vor înceta în alt timp, adică mai repede decît prorociile şi cunoaşterea.

Încă o dată să amintim paralela dintre lucrările de minuni pe care le făcea Moise înainte de ieşirea Israelului din Egipt şi semnele despre care vorbeşte Domnul în Marcu 16 către ai Săi. care şi-au găsit împlinirea în primele timpuri ale creştinismului şi sînt descrise în Faptele Apostolilor. Semnele şi minunile în legătură cu ieşirea poporului Israel din Egipt de asemenea nu au durat mult. La fel ca în Evrei 2.4, se spune şi în Deuteronom 26.8, privind în urmă: „Domnul ne-a scos din Egipt ... cu semne şi minuni." Privind profetic, ieşirea poporului Israel din Egipt este un tablou al începutului Bisericii creştine pe pămînt. Este semnificativ că paralelismul se extinde în amănunţime.

În scrierile „părinţilor Bisericii" din primele trei-patru secole nu se găseşte nimic despre vorbirea în limbi. Numai Eusebius (circa 260 - 339) vorbeşte ceva despre „vorbirea în limbi" şi anume în descrierea sa a lucrării învăţătorului rătăcit Montanus, care afirma că este Paracletul (Mijlocitorul) promis. Prin aceasta se adevereşte în istoria Bisericii adevărul din 1 Corinteni 13.8. că „limbile" au încetat.

La sfîrşit, o întrebare serioasă pentru inima şi cugetul nostru. Creştinii între ei sînt dezbinaţi. Unitatea Duhului în general nu a fost păstrată. Aceasta este o realitate adînc umilitoare. Dacă şi în zilele noastre Dumnezeu ar mărturisi prin lucrări de minuni şi vorbiri în limbi, atunci unde şi în ce grupare de creştini ar trebui să o facă? Există o grupare de credincioşi care poate afirma că au păstrat dragostea dintîi, au respectat Cuvîntul lui Dumnezeu şi nu au tăgăduit Numele Domnului (Apocalipsa 2 şi 3)? Cel mai înalt lucru pe care Domnul în scrisoarea către Filadelfia îl recunoaşte este o putere mică. Dacă astăzi într-adevăr s-ar mai face aceste semne lucrate de Dumnezeu, nu ar avea oare ele ca urmare îngîmfarea duhovnicească?

În realitate aşa este în cercurile în care vorbirea în limbi este înţeleasă ca o lucrare deosebită a Duhului, vorbindu-se mereu că celorlalţi le lipseşte ceva esenţial în viaţa de credinţă şi de adunare. Ceea ce însă lipseşte astăzi este cumpătarea, înţelepciunea duhovnicească şi păzirea Cuvîntului lui Dumnezeu.

clickbible.org